

- 2) podatników wykonujących działalność wyłącznie w zakresie rzemiosł piekarstwo oraz usługowy przemiał, przerób i śrutowanie zbóż, którzy stosownie do odrębnych przepisów obowiązani są prowadzić właściwą dokumentację wypieku bądź przemiału (śrutowania).

Podatnicy ci wpisują do książki sumy miesięcznych obrotów wynikające z kopii wystawianych rachunków lub książki wypieku albo właściwej dokumentacji przemiałowej.

7. Obowiązek dokonywania zapisów w książce ewidencji sprzedaży bezpośrednio po sprzedaży wyrobów i usług nie dotyczy również podatników wykonujących działalność w zakresie rzemiosł: rzeźnictwo i wędliniarstwo, cukiernictwo, cukiernictwo wraz z piekarstwem, kuchmistrzostwo oraz wytwarzanie napojów chłodzących, jeżeli sprzedaż tych napojów do-

konywana jest bezpośrednio konsumentom. Podatnicy ci wpisują do książki dzienne sumy sprzedaży.

8. Obowiązek prowadzenia ewidencji sprzedaży powstaje od pierwszego dnia okresu, którego dotyczy wnioszek o zastosowanie ryczałtu.

9. Książki ewidencji sprzedaży powinny być złożone organowi podatkowemu w terminie do dnia 7 stycznia roku następującego po roku podatkowym, a w razie likwidacji działalności w ciągu roku podatkowego — w terminie płatności ostatniej raty miesięcznej".

§ 2. Z dniem 1 stycznia 1984 r. tracą moc przepisy rozporządzenia wymienionego w § 1, dotyczące opłacania podatków obrotowego i dochodowego w formie ryczałtu umownego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1983 r.

Minister Finansów: w z. W. Bień

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 stycznia 1983 r.

w sprawie obowiązku dokumentowania zakupu towarów przez niektórych podatników opłacających podatki w formie ryczałtu.

Na podstawie art. 38 ust. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1980 r. Nr 27, poz. 111 i z 1982 r. Nr 45, poz. 289) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy wykonujący działalność handlową lub gastronomiczną, opłacający podatki obrotowy i dochodowy w formie ryczałtu, są obowiązani posiadać, ewidencjonować i przechowywać dowody zakupu towarów.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podatników opłacających podatki w formie karty podatkowej.

§ 2. 1. Dowód zakupu towarów powinien odpowiadać wymaganiom określonym dla rachunków w odrębnych przepisach.

2. Dowodem zakupu produktów roślinnych i zwierzęcych od rolnika, pochodzących z jego własnej uprawy lub hodowli, nie przerobionych sposobem przemysłowym, może być pisemne oświadczenie osoby, która bezpośrednio dokonała zakupu, zawierające określenie rodzaju towaru, jego ilości i ceny jednostkowej, sumę należności oraz datę i podpis tej osoby.

§ 3. 1. Ewidencji dowodów zakupu towarów dokonuje podatnik w książce zakupów prowadzonej według ustalonego wzoru i zgodnie z objaśnieniami zamieszczonymi we wzorze książki.

2. Podatnik jest obowiązany:

- 1) przed rozpoczęciem zapisów przedstawić książkę zakupów właściwemu organowi podatkowemu w celu poświadczenia,
- 2) sporządzić spis towarów z natury i wpisać go do książki zakupów przed rozpoczęciem zapisów, na koniec każdego roku, a także w razie zakończenia działalności,
- 3) złożyć książkę zakupów właściwemu organowi podatkowemu w terminie do dnia 7 stycznia roku następującego po roku podatkowym, a w razie zakończenia działalności w ciągu roku — w terminie płatności ostatniej miesięcznej raty ryczałtu.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1983 r.

Minister Finansów: w z. W. Bień

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 stycznia 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie prowadzenia ksiąg podatkowych przez podatników nie będących jednostkami gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 38 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1980 r. Nr 27, poz. 111 i z 1982 r. Nr 45, poz. 289) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 13 lutego 1982 r. w sprawie prowadzenia ksiąg podatkowych przez podatników nie będących jednostkami gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 5, poz. 42) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) podatnicy wykonujący działalność wytwórczą i usługową, z wyjątkiem określonych w pkt 2—7 i 9 — księgę podatkową nr 1”;

- 2) po § 9 dodaje się § 9a w brzmieniu:

„§ 9a. 1. Podatnicy prowadzący księgi podatkowe nr 1, 7 i 8 są obowiązani dodatkowo prowadzić ewidencję sprzedaży w odrębnej

książce ewidencji sprzedaży, do której wpisuje się bezpośrednio po sprzedaży poszczególne kwoty sprzedaży gotówkowej i kredytowej wyrobów, towarów i usług. Wpisaniu do książki podlegają również zaliczki otrzymane na poczet należności z tytułu sprzedaży, o które zmniejsza się należność wpisywaną po dokonaniu sprzedaży. W razie wykonywania różnych rodzajów świadczeń, z których obroty podlegają opodatkowaniu według różnych stawek podatku obrotowego, podatnik powinien wpisywać obroty z tych świadczeń w odrębnych rubrykach książki.

2. Obowiązek dokonywania zapisów w książce ewidencji sprzedaży bezpośrednio po sprzedaży wyrobów i usług nie dotyczy podatników wykonujących działalność w zakresie rzemiosł: rzeźnictwo i wędliniarstwo, cukiernictwo, cukiernictwo wraz z piekarstwem, kuchmistrzostwo oraz wytwarzanie napojów chłodzących, jeżeli sprzedaż tych napojów dokonywana jest bezpośrednio konsumentom. Podatnicy ci wpisują do książki dzienne sumy sprzedaży.
3. W razie dokonywania sprzedaży przez więcej niż jedną osobę ewidencja sprzedaży może być prowadzona przez każdą z tych osób w odrębnej książce.
4. Książka ewidencji sprzedaży powinna być zbroszurowana, a jej karty ponumerowane.
5. Przed rozpoczęciem zapisów książka ewidencji sprzedaży powinna być przedstawiona przez podatnika do poświadczenia organowi podatkowemu.
6. Zapisy w książce ewidencji sprzedaży należy codziennie zsumować, a po zakońc-

niu każdego miesiąca sporządzić na oddzielnej karcie książki ogólne miesięczne zestawienie sum dziennych i zsumować je, a łączną sumę miesięczną wpisać do księgi podatkowej. W razie prowadzenia ewidencji sprzedaży w więcej niż jednej książce (ust. 3), po zakończeniu każdego miesiąca zapisy sum miesięcznych z poszczególnych ksiąg należy przenieść do jednej książki, zsumować te zapisy, a łączną sumę miesięczną wpisać do księgi podatkowej.

7. Książki ewidencji sprzedaży powinny być złożone organowi podatkowemu wraz z księgą podatkową przy zeznaniu o wysokości obrotu.
8. Obowiązek prowadzenia książki ewidencji sprzedaży nie dotyczy:
 - 1) podatników, którzy wystawiają rachunki w każdym wypadku sprzedaży,
 - 2) podatników wykonujących działalność wyłącznie w zakresie rzemiosł piekarstwo oraz usługowy przemiał, przerób i śrutowanie zbóż, którzy stosownie do odrębnych przepisów obowiązani są prowadzić właściwą dokumentację wypieku bądź przemiału (śrutowania).
 Podatnicy ci wpisują do księgi podatkowej sumy miesięcznych obrotów wynikające z kopii wystawionych rachunków lub książki wypieku albo właściwej dokumentacji przemiałowej."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1983 r.

Minister Finansów: w z. W. Bieł

9

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 stycznia 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów o podatku wyrównawczym.

Na podstawie art. 5 ust. 5 i art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. z 1975 r. Nr 45, poz. 227 i z 1976 r. Nr 40, poz. 233) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 maja 1976 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 21, poz. 136) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 ust. 2 kwoty „400.000 zł” zastępuje się kwotami „700.000 zł”,

- 2) w § 12 ust. 1 pkt 1 kwotę „120.000 zł” zastępuje się kwotą „180.000 zł”, a kwotę „60.000 zł” zastępuje się kwotą „90.000 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń i przychodów osiągniętych w 1982 r.

Minister Finansów: w z. W. Bieł

10

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA DO SPRAW CEN

z dnia 31 grudnia 1982 r.

w sprawie zasad ustalania kosztów uzasadnionych.

Na podstawie art. 4 ust. 12 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kosztami uzasadnionymi produkcji towarów i świadczenia usług są koszty obliczone według zasad określonych w § 2—5.

§ 2. Koszty uzasadnione stanowią podstawę do sporządzenia kalkulacji na potrzeby ustalania cen urzędowych i regulowanych; kalkulację sporządza się według obowiązujących w jednostce gospodarki społecznej zasad ewidencji i kalkulacji kosztów, z uwzględnieniem niniejszych zasad.